

РЕШЕНИЕ

№ 39

гр. София, 03.01.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 64 състав, в публично заседание на 12.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Калинка Илиева

при участието на секретаря Спасина Иванова и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **5853** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.204, ал.4 и сл. от Административно-процесуалния кодекс (АПК) във вр.с чл.1, ал.1 от Закона за отговорността на държавата и общините за вреди (ЗОДОВ).
Образувано е по искова молба, предявена от К. Д. К., с която срещу Столична дирекция на вътрешните работи /СДВР/ са предявени следните обективно съединени искове:

- 1 000 лв. обезщетение за неимуществени вреди, претендирани от незаконосъобразно задържане вследствие нищожна заповед за задържане; евентуално – поради незаконосъобразно фактическо задържане, осъществено на 19.9.2022 г., около 21.05 ч., ведно със законната лихва от момента на увреждането - 19.9.2022 г. до окончателното изплащане;
- 1 000 лв. обезщетение за претърпени неимуществени вреди причинени от незаконосъобразна поради липса на фактическо основание проверка по реда на Наредба № 1 от 2017г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози и вследствие на незаконосъобразна ЗППАМ, издадена на 19.9.2022 г., ведно със законната лихва от момента на увреждането - 19.9.2022 г. до окончателното изплащане;
- 2 000 лв. за претърпени неимуществени вреди претендирани от от оставане без свидетелство за управление на моторно превозно средство /СУМПС/ вследствие на незаконосъобразната ЗППАМ, издадена на 19.9.2022 г., за периода от 19.9.2022 г. до

9.2023 г. – общо 5 м. и 18 дни, ведно със законната лихва от момента на увреждането до окончателното изплащане;

- 10 804,92 лв. за претърпени имуществени вреди - пропуснати ползи за периода от 19.09.2022 г. до 09.03.2023 г., изразяващи се в пропуск за реализиране на доход от упражняване на дейност като таксиметров шофьор вследствие на незаконосъобразна ЗППАМ, с която е отнето СУМПС и ищецът е бил лишен от възможност да извършва таксиметрова дейност, заедно със законната лихва от момента на увреждането 19.09.2022 г. до окончателното изплащане на главницата.

Ищецът твърди, че на 19.09.2022 г. в [населено място], по ул. „5010“ с посока на движение от [улица] към ул. „Просвета, при управление на лек автомобил марка Ф., с рег. [рег.номер на МПС], е бил спрян за проверка от полицейски служители. Извършена е била проверка за наличие на наркотични вещества с техническо средство Drug Test 5000 с номер ARKD-0049, проба номер 00373, като пробата е отчела положителен резултат за амфетамин. Излага също така, че е бил задържан за срок до 24 часа, като са му съставили АУАН серия GA № 765759/19.09.2023г. и заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 3689/19.09.2023г. по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП, с която временно му е било отнето СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца. Сочи, че на следващия ден след проверката си е направил независим уринен тест в С. „Рамус“ ООД, като от изследването е видно, че не са установени наркотични вещества в организма му. Излага доводи, че в хода на ДП е била назначена химико-токсикологична експертиза, като видно от протокол № И-1500/14.02.2023г. на съдебната химико-токсикологична експертиза на ВМА в представените за изследване биологични проби от К. К. не е установено наличие на наркотични вещества. В тази връзка, с постановление за прекратяване на наказателно производство от 27.02.2023г. производството е било прекратено. Излага съображения, че в резултат на незаконосъобразните актове и действия, осъществени от служители на ОПП - СДВР, след проверката от 19.09.2022 г., е започнал да изпитва силно чувство на стрес, безсъние, песимизъм, чувство на безпомощност. Почувствал се унижен, че спрямо него се е провела проверка за наличието на наркотични вещества без да е употребявал такива и без да е проявявал никакви външни признаци, които да подсказват за такова употреба. Сочи, че незаконната проверка за наличие на наркотични вещества и неправилният резултат от нея освен, че е довела до незаконосъобразното задържане и оставането без СУМПС за продължителен период от време, му се е отразило по негативен начин както в личен, така и в професионален план. Излага доводи, че оставянето без СУМПС е довело и до невъзможност да реализира доход от таксиметрова дейност за периода от 19.09.2022г. до 09.03.2023г. Сочи още, че за периода от 19.09.2022 г. до 09.03.2023 г. (когато СУМПС му е било върнато) е пропуснал да реализира доход в размер на 10 646,46 лв., изчислено на база средният дневен приход (от 93,39 лв.), който би реализирал за всеки отработен ден, ако не беше лишен от СУМПС. Ищецът излага още, че в настоящия случай не са налице данни за извършено престъпление. Задържането му се явява непропорционално и в противоречие с целта на закона, доколкото са приложени други алтернативни мерки, а именно спрямо него е наложена ПАМ „временно отнемане на СУМПС“. С оглед на изложеното счита, че служителите на СДВР са извършили незаконосъобразни действия, като са извършили проверката за наркотици без да е налице предвиденото в Наредбата задължително фактическо основание за започване на такава проверка, поради което и е налице първата предпоставка от фактическия

състав на чл.1, ал.1 от ЗОДОВ. В резултат на незаконосъобразната проверка ищецът се е почувствал стресиран, обиден, унижен, имал е усещане за несигурност и недоверие в органите поради произвол. Излага доводи, че вредите които е претърпял под формата на стрес, обида, чувство на унижение и несправедливост, уронване на доброто име, създаване на усещане за несигурност и недоверие в органите поради произвол, се намират в причинно-следствена връзка с действията на служителите по незаконосъобразно започване на проверката. В тази връзка, налице е причинно-следствена връзка между незаконосъобразните действия и настъпилите вреди.

Ответникът – Столична дирекция на вътрешните работи оспорва предявения иск като неоснователен и недоказан и силно завишен. Твърди, че се касае за вреди, причинени вследствие на административна дейност, изпълнявана от държавен орган. Ответникът твърди, че за ангажиране имуществената отговорност на СДВР по реда на чл. 203 от АПК във връзка с чл.1, ал.1 от ЗОДОВ е необходимо на първо място наличие на отменен по надлежния ред административен акт. В случая действително е налице издаден административен акт, но той не е отменен по надлежния ред, което да налага извода, че същият не е съществувал в правния мир. Сочи се, че недоказан се явява и вторият елемент от отговорността по реда на ЗОДОВ, а именно наличието на претърпени вреди, доколкото към исковата молба в подкрепа на твърденията си ищецът не е приложил никакви писмени доказателства по повод твърдените настъпили неимуществени вреди. Сочи още, че недоказан е и последния елемент за ангажиране отговорност по реда на ЗОДОВ - причинно-следствената връзка, доколкото не са ангажирани доказателства, които по категоричен начин да сочат, че лицето е претърпяло неимуществени вреди именно вследствие от задържането. Не е ясно дали психическото състояние на ищеца не се е влошило от други факти, предшестващи извършените действия на органите на властта или от другите издадени актове, не се установява от кой точно административен акт и по какъв начин е рефлектирал върху психичното му състояние. Ответникът счита за изцяло недопустим иска, който се базира на действия на държавен орган, чийто действия са обективирани в административни актове, а именно заповед за прилагане на принудителна административна мярка /ЗППАМ/ № 3689 от 19.09.2022г., доколкото фактът на допуснатото административно нарушение към момента на постановяване на ЗППАМ е установен, нарушителят е подведен под приложимата материалноправна норма за ангажиране на административната отговорност. След като органът е посочил в заповедта, че водачът на МПС е изпробван посредством технически годен дръг тест, то това се явява достатъчно обстоятелство, което съставлява основание за издаването ѝ по закон, а именно чл. 171, т. 1, б."б" от ЗДВП. Счита, че по делото не са представени писмени доказателства, сочещи, че именно лицето е изпълнявало преди исковия период трудова заетост с този таксиметров автомобил, какво е било заплащането и въз основа на какво е бил постоянно трудово ангажиран. С оглед на така представения доказателствен материал не се доказва факта на пропуснатите ползи от неупражнени трудови задължения от страна на ищеца.

В условията на евентуалност оспорва по основание и по размер обезщетенията и по четирите обективно съединени иска, претендирани за имуществени и неимуществени вреди. Излага доводи, че обикновено причините за емоционалния дисбаланс са комплексни и не следва да се преписват само на действията на полицейските органи. Същите следва да се прецизират внимателно и след задълбочен анализ, което умение

изисква продължително наблюдение, доверие между лицата и специални познания и обучение. Твърдените и посочени от ищеца вреди са общо формулирани, като те могат да са причинени и от други фактори. Претендира юрисконсултско възнаграждение. Претендира за прекомерност на адвокатския хонорар, направен в настоящето производство.

Представителят на СГП счита, че исковите претенции са неоснователни и недоказани. Съдът, като взе предвид становищата на страните и събраните по делото доказателства, намира за установено следното.

По отношение на ищеца е съставен АУАН серия ГА № 765759/19.09.2023г., видно от който е констатирано, че при извършване на проверка с техническо средство е констатирана употреба на наркотични вещества и техните аналози. С мотивирана резолюция от 26.9.2022 г. административно-наказателното производство е прекратено на основание чл. 54, ал. 1, т. 9 ЗАНН.

Издадена е и заповед за налагане на принудителна административна мярка № 3689/19.09.2023г. по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП, с която временно му е било отнето СУМПС до решаване на въпроса за отговорността, но за не повече от 18 месеца, от полиция при 09-то Районно управление на Столичната дирекция на вътрешните работи (РУ - СДВР).

На 19.9.2022 г., в 21.05 ч. е бил задържан за срок от 24 ч., на основание чл. 72, ал.1, т.2 от Закона за министерството на вътрешните работи /ЗМВР/.

С постановление за прекратяване на наказателно производство от 27.02.2023г. на СГП, по пр. пр. № 33304/2022 г. образуваното срещу ищеца наказателно производство е било прекратено. Прието е, че при управлението на лек автомобил на 19.9.2022 г., преди 21.05 ч., от ищеца не е при употреба на наркотични вещества, поради което и не е налице престъпление по чл. 343б, ал. 3 НК.

По делото е разпитана св. В. С. Й., с която ищецът живее на семейни начала от 4 години в[жк], [улица]. Знае, че са го спрели за тест за наркотици септември месец миналата година; той й казал. Той се прибрал от дневна смяна от основната му работа- в С. 161, напълно нормален и адекватен. Говорили си и той си поиграл с общото им дете. Седнали и вечеряли, след което той излязъл с таксито и след това около 23.00 часа вечерта й се обадил по телефона и й казал, че е задържан и е в районното. Той обяснил, че са го спрели и са му направили тест за наркотици, който е излязъл положителен. На другия ден той се прибрал към обяд, много разстроен. Не е изглеждал като човек, който употребява наркотици. Психически бил зле, напрегнат. Казал, че му е било много гадно в районното докато е бил задържан. Депресивен се е почувствал. Той след теста бил буквално разпаднал, много време. В периода от взимане на книжката до връщането й през месец март 2023 година, както и след ареста вече той не беше същия човек. Отбягвал дори и свидетелката. Изпитвал срам. Бил по-затворен: към свидетелката, към майка си и към роднините си и към приятелите, защото го било срам. Изпитвал срам, че не може да се грижи за свидетелката и за детето, защото не може да изкара пари и затова се срамувал, че не може да се грижи. Първият месец бил зле. Не спял и не ядял. След това вече малко по-така. Не се хранил както преди.

Ищецът работи в С. и там изпълнява длъжност шофьор. Там кара служебна кола. Взимането на книжка му попречило, защото му сменили длъжността в работата. Вече не бил шофьор, а седял до шофьора Това за него било по-неблагоприятно и му се отразило зле. След проверката за наркотици се е породил страх в него или

несигурност. Дори и към момента на разпита като види полицаи се страхува и изпитва страх и несигурност.

След като му взели книжката той си мислел, че ще се проточи по-малко време. Когато видял, че се задълбочават нещата, той си върнал пътната книжка на „ОК“ и всички документи и таксито си останало така без никой да го използва. Той сам си кара таксито, нямало на кого да го даде.

Не е търсил медицинска помощ за да се оправи по-бързо от това състояние, защото свидетелката се опитвала да му помогне.

От показанията на свидетелката К. А. П., майка на ищеца, се установява, че не живее заедно с него, а отделно. Той ѝ споделил, че на 19.09.2022 година, прибирайки се от С. 161, ишецът излязъл да работи с таксито и го спират в девет вечерта часа за проба. Към девет часа са го спрели и са му искали документите за проверка и след това са му направили кръвна проба. Не са му я правили на място и са го закарали за кръвна проба във ВМА. Свидетелката лично на 20-ти вечерта го видяла. Казал ѝ, че е бил задържан в 08 РУ-СДВР. За задържането ѝ казал, че в 08 РУ-СДВР е бил цяла нощ там. Сутринта даже не е успял и да ѝ звъне, само на негово девойче е звъннал да сподели да не го чака вечерта. След престоя в 08 РУ-СДВР много бил променен. Посърнал отвсякъде. Не можел да говори. Много бил зле психически. Само това, което споделил с нея било, че не очаквал такова нещо да се получи. Много бил разстроен и разочарован. Като поведение спрял да излиза от този ден от къщи и да излиза с приятели. Просто се отделил от всички, а той излизал с приятели. Тотално се отделил от всички: от колеги, от близки и от съпругата му, от свидетелката. Вече не искал да излиза, защото му е взета книжката и се чувствал виновен за това нещо, че му е взета книжката. Преди тази случка е бил активен шофьор, защото основата му работа е в С.-161 и е зад волана и отделно - такси. Променила се основната му длъжност и не патрулирал. Да не го уволнят, го оставили на по-ниска длъжност. Свидетелката предполага, че е по-ниска и финансово. Отразило се в работата му и колегите му постоянно му звънели. Не всички знаели, че му е взета книжката и примерно някой път се налагало да замести някой през нощта, той не искал.

Не очаквали, че ще проточи във времето книжката да му бъде взета. Изчакал 1 месец. Много страдал. Не е стигнало до там, че да има нужда от психична намеса от медицинско лице. Не счита, че е чак в такава голяма степен. Знае, че детето не употребява наркотични вещества и не е зависим и да бъде натоварен с това петно едва ли не, че е взел тези неща и е закаран за проба. Не се е сетила да отиде на психолог. В момента на разпита абсолютно си е нормален и си работи. Това влошаване беше за периода, в който му беше взета книжката.

По делото е прието заключение по ССЕ, което има значение за претендираните от ищеца имуществени вреди.

Съдът, като взе предвид така установеното, както и становищата на страните, намира следното:

Съгласно чл.7 от Конституцията на РБ държавата отговаря за вреди, причинени от незаконни актове или действия на нейни органи и длъжностни лица.

Законът за отговорността на държавата и общините за вреди /ЗОДОВ/, в чл. 1.ал.1 от ЗОДОВ предвижда, че държавата и общините отговарят за вредите, причинени на граждани и юридически лица от незаконнообразни актове, действия или бездействия на техни органи и длъжностни лица при или по повод изпълнение на административна дейност.

Съгласно чл. 4 от ЗОДОВ дължимото обезщетение е за всички имуществени и неимуществени вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Отговорността е обективна и не е обвързана от наличието или липсата на вина у длъжностното лице, пряк причинител на вредите.

Елемент от фактическия състав на отговорността на държавата е установяване незаконосъобразността на акта, действието или бездействието на държавния орган - т. е. ако изобщо не са регламентирани в закона, или ако противоречат на материално правни и процесуални норми.

В тежест на ищеца е да установи наличието на кумулативно изискуемите предпоставки по чл. 1, ал. 1 от ЗОДОВ - незаконосъобразен акт, отменен по съответен ред, действие или бездействие на административен орган по повод изпълнение на административна дейност, настъпила вреда, причинна връзка между отменения акт, действие или бездействие и вредата.

Съгласно тълкувателно решение № 3 от 22.04.2005 г. по т.гр. дело № 3/2004 г. на ОСГК на ВКС обезщетение за вреди от незаконни административни актове, може да се иска след тяхната отмяна с решение на съда, като унищожаеми, а при нищожните - с констатиране на нищожността в самия процес по обезщетяване на вредите. Когато вредите произтичат от фактически действия или бездействия на администрацията, обезщетението за тях може да се иска след признаването им за незаконни, което се установява в производството по обезщетяването. В първия случай вземането за обезщетение за вреди става изискуемо от момента на влизане в сила на решението, с което се отменя незаконния административен акт. В случай, че вредите произтичат от нищожен акт- от момента на неговото издаване.

Правото на обезщетение възниква от момента на увреждането, което е в резултат от действие на акт, противоречащ на закона. Активната процесуална легитимация, отнасяща се до упражняване на възникналото вече субективно право, за разлика от самото субективно право възниква от момента на отмяната на административния акт като незаконосъобразен -член 204, ал. 1 от АПК, който сочи, че искът може да се предяви след отмяната на административния акт по съответния ред, регламентира само активната процесуална, но не и материално-правна легитимация.

По първия иск. За присъждане на 1 000 лв. обезщетение за неимуществени вреди, претендирани от незаконосъобразно задържане вследствие нищожна заповед за задържане. Страните не спорят, че процесната заповед за задържане не е била оспорена по съдебен ред в срока за това. Същевременно, съдът следва да обсъди твърденията за нейната нищожност доколкото ищецът се позовава на такава и предвид това, че тези възражения за нищожност могат да се правят инцидентно и след срока за обжалване.

В АПК не са предвидени изрично формулирани основания за нищожност на административните актове. Теорията и съдебната практика са възприели критерия, че такива са петте основания за незаконосъобразност по чл. 146 АПК, но тогава, когато нарушенията им са особено съществени - т.е. порокът трябва да е толкова тежък, че да прави невъзможно и недопустимо оставането на

административния акт в правната действителност. Нищожен е само този акт, който е засегнат от толкова съществен порок, че актът изначално, от момента на издаването му не поражда правните последици, към които е насочен и за да не създава правна привидност, че съществува, при констатиране на основание за нищожност, съдът следва да го отстранява от правния мир чрез прогласяване на неговата нищожност. Съобразно изложеното и с оглед на всеки един от възможните пороци на административните актове, теорията е изградила следните критерии, кога един порок води до нищожност и кога същият води до унищожаемост:

- 1). Всяка некомпетентност винаги е основание за нищожност на акта;
- 2). Порокът във формата е основание за нищожност, само когато е толкова сериозен, че практически се приравнява на липса на форма и оттам - на липса на волеизявление.
- 3). Съществените нарушения на административнопроизводствените правила са основания за нищожност ако са толкова сериозни, че нарушението е довело до липса на волеизявление. Според правната теория нарушението на административно-производствените правила е съществено, когато е повлияло или е могло да повлияе върху съдържанието на акта; когато, ако не беше допуснато, би могло да се стигне и до друго решение на поставения пред административния орган въпрос ("Административно право", издание 2009 г., проф. Кино Л.);
- 4). Нарушенията на материалния закон касаят правилността на административния акт, а не неговата валидност, поради което нищожен би бил на посоченото основание само този акт, който изцяло е лишен от законова опора - т.е. не е издаден на основание нито една правна норма. Т.е. - нищожност на административния акт при наличие на материална незаконосъобразност е налице когато напълно липсват материалноправните предпоставки, визирани в хипотезата на приложимата материалноправна норма; когато актът е лишен изцяло от законово основание; когато акт със същото съдържание не може да бъде издаден въз основа на никакъв закон, от нито един орган.;
- 5). Превратното упражняване на власт също е порок, водещ само до незаконосъобразност като правило и само, ако преследваната цел не може да се постигне с никакъв акт, посоченият порок води до нищожност.

В процесния случай съдът, като взе предвид оспорената заповед, намира, че не се установява нито едно от изброените основания за нищожност. Заповедта за задържане е издадена от компетентен орган, в предписаната от закона писмена форма, не са налице такива съществени процесуални нарушения, при което да се е стигнало до липса на волеизявление. Не се установява такава липса на материално-правни предпоставки – така, както е посочено в т. 4 по-горе. Заповедта е издадена на основание нормата на чл. 72, ал.1 ЗМВР, която предвижда, че полицейските органи могат да издават заповед за задържане на лице, за което има данни, че е извършило престъпление. Което, в процесния случай към датата на постановяване на заповедта, е било налице. Впоследствие

установеното обаче би могло да има значение за незаконосъобразността на заповедта, но не и за нейната нищожност.

Предвид изложеното съдът намира за неоснователни и твърденията на ищеца по евентуално предявения иск относно наличието на незаконосъобразни фактически действия по задържането. Налице е такава, въз основа на влязла в сила заповед за задържане, т.е. тези действия са извършени на правно основание, което пък от своя страна не се установява да е оспорено и съответно – отменено по съответния ред, нито може да се направи извод, че е нищожно.

Ето защо следва да се приеме, че исковете по т. 1 – главният и евентуално предявеният, са неоснователни.

По иска за присъждане на неимуществени вреди по т. 2 от исквата молба. И по този иск не може да се направи извод за наличие на незаконосъобразен акт, действие или бездействие на административен орган. Съгласно чл. 5, ал. 1 от *Наредба № 1 от 2017г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози*, се извършва проверка с тест или с медицинско изследване „при наличие на външни признаци, поведение или реакции на водачите на МПС за употребата на наркотични вещества или техни аналози“. В случая проверката е извършена именно при наличие на такава констатация. В този смисъл актът за установяване на административно нарушение, както и удостовереното в него, че апаратът е отчетел положителен резултат за наркотични вещества. Действително, от показанията на разпитаните свидетелки, обсъдени по-горе, би могло да се направи извод за фактически твърдения в обратен смисъл. Следва да се отбележи обаче това, че едната свидетелка е майка на ищеца и поради това – заинтересована; на следващо място, тя не е била очевидец на относимите събития – в периода от излизането на ищеца да шофира до задържането му, а впечатленията са й опосредствани от самия ищец. Другата свидетелка – жената, с която живее на семейни начала, освен че също е заинтересована, е била очевидец, но само на част от посочения период – до момента на излизането на ищеца да шофира. Тя също не може да даде показания на свидетел очевидец към релевантния момент – непосредствено преди и по време на процесната проверка. Ето защо показанията на тези свидетелки не биха могли да се кредитират за установяване на посочените факти.

Следва да се отбележи, че цитираната по-горе норма на чл. 51, ал. 1 от Наредба № 1 предвижда правомощието на полицейските органи да спират за проверка и да извършват такава при наличие на „външни признаци“ – обстоятелство, което се удостоверява от доказателствата по делото. Това, че впоследствие е установено, че не е налице употреба на наркотични вещества не би имало отношение към законосъобразността на извършените действия по спиране и проверка за наркотични вещества. То би имало значение по отношение на административно-наказателната отговорност на ищеца, което и е сторено, ведно от постановлението за прекратяване на това производство, цитирано по-горе.

Ето защо и не може да се направи извод в подкрепа н твърденията на ищеца за незаконосъобразна поради липса на фактическо основание проверка по чл. 5, ал. 1 от цитираната Наредба, поради което е разглежданият иск следва да се отхвърли.

По отношение на иска по т. 3 от исковата молба. За присъждане на сумата от 2 000 лв. обезщетение за претърпени неимуществени вреди причинени от оставане без свидетелство за управление на моторно превозно средство /СУМПС/ за периода от 19.9.2022 г. до 9.2023 г. – общо 5 м. и 18 дни, ведно със законната лихва от момента на увреждането до окончателното изплащане. Действително, се установява, че на ищеца е отнето СУМПС, на основание заповед за налагане на принудителна административна мярка № 3689/19.09.2023г. по чл.171, т.1, б. „б“ от ЗДвП. По делото обаче не се установява посочената заповед да е била оспорена в указания в нея 14-дневен срок, който тече от датата на връчването ѝ на ищеца – 19.9.2022 г. Т.е. не се установява СУМПС да е отнето поради незаконосъобразен акт. Следва да се посочи, че този акт е постановен на основание чл. 171, т. 1, б. „б“ ЗДвП. Посочената норма предвижда следното:

Чл. 171. (Доп. - ДВ, бр. 43 от 2002 г., в сила от 26.04.2002 г., изм. - ДВ, бр. 51 от 2007 г.) *За осигуряване на безопасността на движението по пътищата и за преустановяване на административните нарушения се прилагат следните принудителни административни мерки:*

1. временно отнемане на свидетелството за управление на моторно превозно средство на водач:

.....

б) (изм. - ДВ, бр. 51 от 2007 г., изм. - ДВ, бр. 101 от 2016 г., в сила от 21.01.2017 г., изм. - ДВ, бр. 77 от 2017 г., в сила от 26.09.2017 г.) който управлява моторно превозно средство с след употреба на наркотични вещества или техни аналози, установена с медицинско и химико-токсикологично лабораторно изследване или с тест.....- до решаване на въпроса за отговорността му, но за не повече от 18 месеца; при наличие на изследване от кръвна проба или изследване с доказателствен анализатор по реда на чл. 174,

В процесния случай не се установява заповедта да е оспорена от ищеца и оттам – да бъде отменена. СУМПС се твърди, че е било отнето до датата след постановяване на осъденото по-горе постановление на СГП, с което се приема, че не е налице престъпление. Т.е. следва да се приеме, че са налице предпоставките на цитираната норма на чл. 171, ал. 1, т. 1, б. б ЗДвП, а именно че отнемането е било осъществено за периода до решаване въпроса за отговорността на ищеца, но не повече от 18 м. Ето защо съдът намира, че и този иск е неоснователен.

По отношение на имуществените вреди - пропуснати ползи за периода от 19.09.2022 г. до 09.03.2023 г., изразяващи се в пропуск за реализиране на доход от упражняване на дейност като таксиметров шофьор вследствие на

незаконосъобразна ЗППАМ, с която е отнето СУМПС и ищецът е бил лишен от възможност да извършва таксиметрова дейност. Предвид изложеното по-горе съдът намира, че и този иск е неоснователен. Не се установява наличие на незаконосъобразен акт по отнемане на СУМПС. Ето защо съдът намира, че не са налице предпоставките за основателност и на този иск, поради което следва да се отхвърли.

По разноските. Ищецът следва да се осъди да заплати на ответника сумата от 100 лв. юрисконсултско възнаграждение.

Въз основа на тези мотиви съдът

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ предявените от К. Д. К., ЕГН [ЕГН] срещу Столична дирекция на вътрешните работи за присъждане на следните суми:

- 1 000 лв. обезщетение за претърпени неимуществени вреди причинени от незаконосъобразно задържане вследствие нищожна заповед за задържане; евентуално – поради незаконосъобразно фактическо задържане, осъществено на 19.9.2022 г., около 21.05 ч., ведно със законната лихва от момента на увреждането - 19.9.2022 г. до окончателното изплащане;

- 1 000 лв. обезщетение за претърпени неимуществени вреди причинени от незаконосъобразна поради липса на фактическо основание проверка по реда на Наредба № 1 от 2017г. за реда за установяване концентрацията на алкохол в кръвта и/или употребата на наркотични вещества или техни аналози и вследствие на незаконосъобразна ЗППАМ, осъществена на 19.9.2022 г., ведно със законната лихва от момента на увреждането - 19.9.2022 г. до окончателното изплащане;

- 2 000 лв. за претърпени неимуществени вреди причинени от оставане без свидетелство за управление на моторно превозно средство за периода от 19.9.2022 г. до 9.2023 г. – общо 5 м. и 18 дни, ведно със законната лихва от момента на увреждането до окончателното изплащане;

- 10 804,92 лв. за претърпени имуществени вреди - пропуснати ползи за периода от 19.09.2022 г. до 09.03.2023 г., изразяващи се в пропуск за реализиране на доход от упражняване на дейност като таксиметров шофьор вследствие на незаконосъобразна ЗППАМ, с която е отнето СУМПС и е бил лишен от възможност да извършва таксиметрова дейност, заедно със законната лихва от момента на увреждането

ОСЪЖДА К. Д. К., ЕГН [ЕГН] да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата от 100 лв. разноски.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване пред Върховния административен съд на Република България в 14-дневен срок от уведомяването за изготвянето му.

СЪДИЯ:

